

ESTAPE RESPON

"A l'oasi no hi ha dàtils"

—Quina opinió teniu de com s'ha gestionat la crisi del barri del Carmel de Barcelona, que ha deixat fora de les seves cases durant més d'un mes un miler de persones amenaçades per l'esfondrament?

—Fins que no estigui completament endagat el problema administratiu i polític es fa difícil donar els qualificatius precisos que sempre dona el temps. De manera provisional trobo que el conseller Joaquim Nadal, durant vint anys i escaig alcalde de Girona, ha donat mostres d'estar a l'altura dels greus problemes que no s'acabaran fins que el darrer habitant del Carmel torni a casa seva o sigui indemnitzat, com marca una política plenament humana.

—Creieu que el conseller d'Obres Públiques, Joaquim Nadal, hauria de dimiir, com li demanava l'oposició?

—Jo crec que no, fins que no quedin clars els resultats de la comissió d'investigació, ara sí imprescindible.

—Quin record teniu del barri del Carmel als anys seixanta i setanta?

—D'una barreja d'especulació, del pitjor *desarrollismo* i de l'activitat privada dels que, aprofitant el lleure del dissabte i diumenge, van arrossegar maons, fer bastides i trobar un aixopluc en una Barcelona sense habitatges de lloguer.

—La Barcelona actual té alguna cosa a veure amb aquella del barraquisme?

—No, perquè pel creixement massiu i sense qualificar ha absorbit les taques d'oli que comportava el barraquisme. Han passat tantes coses a la Barcelona de postguerra... Des del moment d'eufòria circumscrita que eren les "*viviendas del congreso*" fins a l'expansió capitalista que es va notar a l'etapa de Porcioles.

—S'estan pagant ara els mals del creixement urbanístic caòtic de fa trenta o quaranta anys?

—És possible que es paguin les coses. El creixement de Barcelona degut a Ildefons Cerdà contra la voluntat de la burgesia barcelonina. El pla Cerdà defensava que l'amplària mí-

nima d'un carrer havia de ser de 12 metres, mentre que el progressista Ajuntament de Barcelona fixava el màxim en 6 metres.

—El president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, va acusar veladament CiU d'haver cobrat comissions per les obres públiques, i després ho va retirar. Com interpreteu l'incident?

—Amb tot el respecte, es podria haver estalviat de posar el peu a la galleda. Si hi ha proves, cap als tribunals.

—S'ha trencat l'*status quo* posant sobre la taula el tema de les comissions?

—Sí, per exemple, és el que ha quedat al carrer.

—Creieu que està generalitzat el seu cobrament en les institucions?

—Crec que estem amb allò de la senyora que està una mica embarassada. No se sap si ho està o no ho està.

—El síndic de comptes català es queixava no fa gaire del poc cas que li fan els ajuntaments quan els reclama els comptes. Creieu que els ajuntaments practiquen aquestes conductes?

—Jo he estat dues vegades rector de la UB, i sé el que costa retre comptes...

—És curiós que Maragall retirés l'acusació quan Mas va amenaçar de boicotejar l'Estatut...

—Sí.

—Vol dir que la negociació de l'Estatut és ja l'únic que queda de l'anomenat oasi polític català?

—Això mateix. A l'oasi, per més que demano, no trobo dàtils enlloc. T'ofereixen ombra, però no dàtils.

—Com veieu la possibilitat d'arribar a un consens en la negociació del nou Estatut?

—Difícil.

—Penseu que Zapatero mantindrà la promesa d'aprovar l'Estatut que surti del Parlament de Catalunya?

—Haurà de veure quant val. Ho ha de plantejar a Rajoy. El país està esmicolat.

Toni Cañis

Deportats?

El Jorge té un càrrec de responsabilitat a la seu londinenca d'una multinacional química. Cada dilluns agafa l'avió al Prat i torna divendres. Es deu creuar a l'aeroport amb el Jaume, que va cap a Brussel·les. La seva dona treballa per a les institucions comunitàries i els fills van a escola a la capital europea. Al Juan Manuel és auditor de comptes, li van proposar anar a treballar durant dos anys a la República Dominicana. Va haver d'arrossegar la família, que ha tingut alguns problemes per adaptar-se a la vida del país. Als treballadors de Nissan Motor Ibérica, de la factoria de Madrid, que han acceptat anar a treballar a Barcelona, no sembla que els estigui costant tant d'adaptar-se a la nova situació. Nissan tancà la planta i els oferí conservar el lloc de treball si es traslladaven a Barcelona. Però ni a ells ni al Jorge, el Jaume o el Juan Manuel no se'ls ha acudit parlar de deportació, com ho ha fet el president de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions per oposar-se al trasllat de la institució a Barcelona. El Consell de Ministres va decidir aquest trasllat i des del primer moment s'ha trobat amb l'oposició frontal del centenar i mig de funcionaris i amb el boicot i les maniobres deslleials del president d'aquest organisme encarregat de regular el sector. L'actitud dels treballadors podria ser comprensible, però difícilment ho és la del president de la CMT, nomenat pel PP. La dreta que defensava amb vehemència la mobilitat geogràfica dels treballadors, pel bé de la competitivitat de les empreses, ara equipara a una deportació la mobilitat geogràfica dels funcionaris d'un organisme públic pel bé de la descentralització econòmica. Tanta coherència està demanant a crits un cessament.

Toni Cañis

L'ENTRELLAI

